

РЕШЕНИЕ

№ 4243

гр. София, 29.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 28.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **8719** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК във връзка с чл.195, ал.3 от ЗУТ.

Образувано е по жалба №1 на В. К. А., както и по жалба №2 на Т. Б. В., Л. Б. В., М. Ж. Г., Г. Д. Г. и Р. С. И. СРЕЩУ писмо към преписка РД-94 -00-81 от 28.10.2010г. на Кмета на район „С.“, с което на жалбоподателите и заинтересованите е разпоредено в едномесечен срок да предприемат действия за отстраняване на причините за уврежданията на обект „Жилищна сграда, офиси, гаражи, хидрофор и трафопост” като обект застрашен от увреждане, поради недекофриран кофраж, стърчащи греди и висящи скелета.

Жалбоподателите по изложените в жалбата съображения молят за отмяна на оспорения акт. В съдебно заседание поддържат жалбата си Т. В. и Л. В..

Ответникът не се представлява, но изразява писмено становище за недопустимост на производството с оглед липсата на властническо волеизявление в оспореното писмо.

Заинтересованите страни [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], заинтересованите от [населено място] -И. Г. С., Л. Г. Л., А. Й. Б., Н. Я. П., Т. П. Д., И. П. И., Х. Т. П., С. Ф. Д., Е. Й. Д., Б. Х. Д., П. А. Д., А. К. А., Н. Х. Д., В. П. П. и Л. А. Д. –не са изразили становище.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото оглед и с оглед правомощията си чл.168 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Предмет на обжалване е писмо към преписка РД-94 -00-81 от 28.10.2010г. на Кмета на

район „С.“, с което е разпоредено да се предприемат действия за отстраняване на причините за уврежданията на обект „Жилищна сграда, офиси, гаражи, хидрофор и трафопост“.

Съдът не възприема доводите на ответника, че няма властническо волеизявление, доколкото такова е обективизирано в писмото с нареждането до собствениците на строежа да предприемат мерки по обезопасяването му и същите са предупредени, че ще им бъде наложена глоба от 1000 до 5000лв.. В тази връзка се съобразява, че разпореждането е издадено на основание чл.195, ал.3 от ЗУТ. Видно от нормата - при аварии или други обстоятелства, застрашаващи обект с увреждане или разрушаване, собственикът на обекта е длъжен да предприеме незабавни действия за тяхното предотвратяване или за отстраняване на причинените увреждания, възстановяване на обекта и да уведоми общината. Във връзка с разпоредбата е чл.196 ЗУТ, видно от който- състоянието на обектите и необходимите ремонтни и възстановителни дейности -се установяват с протокол от комисия, назначена от кмета на общината, която /ал.2/ действа служебно или по искане на заинтересованите лица. Комисията събира всички необходими данни за вида и състоянието на строежа и изслушва заинтересованите лица. Въз основа на констатациите, отразени в протокола, комисията предлага на кмета на общината строежът да се поправи, заздравя или да бъде премахнат.

Следователно- фактически с писмото ответникът нарежда на собствениците да предприемат необходимите мерки по поправянето на строежа, защото е опасен и ги предупреждава, че при неизпълнение ще им се наложат глоби, което писмо има белезите на индивидуален административен акт и подлежи на обжалване. Такова не би било, ако ответникът само би припомнил съществуващото въз основа на закона задължение за собствениците да поддържат сградите си в добро техническо състояние по чл.195, ал.1 ЗУТ- без да има нареждане за предприемане на съответните мерки и предупреждение за глоби по чл.232, ал.5 т.1 от ЗУТ от 1000 до 5000лв. касаещи писмено разпореждане на контролен орган за премахване, възстановяване или поправяне на строеж.

Следва да се има предвид, че собствениците на сградата, ако допуснат същата да увреди някого следствие или не от аварии- носят деликтна отговорност и имат задължение да репарират вредите причинени на други правни субекти.

С оглед изложеното се констатира, че жалбите са допустими и след като са подадени в срок трябва да се разгледат по същество.

По същество се възприемат доводите на жалбоподателите, че липсват фактически констатации. В писмото е посочено, че същото е издадено по жалба за наличието на недекофриран кофраж, стърчащи греди и висящи скелета. Няма обаче протокол от извършена проверка на място за отразяване на посочените обстоятелства, няма описание на тези факти. Например, че от страна на улицата сградата не е обезопасена, включително няма дори извод, че сградата е опасна и застрашава живота на преминаващите граждани, а има констатация, че самият строеж е застрашен от увреждане. От друга страна стърчащите греди могат да не се свързват със строеж, а с изградена вече, но неподдържана сграда, докато скелето и кофражът предполагат строеж.

Следователно- Кметът на района е следвало, ако има правомощия делегирани от Кмета на общината на основание §1, ал.3 от ЗУТ –да разпорежи по сигнала на гражданите на комисия да извърши обследване на сградата и въз основа на нейното предложение едва да предложи на собствениците на жилищната сграда да я поправят. Ако се касае за

строеж- тези факти също следва да се отразят при проверка в протокол и да се направи разлика кой е строител и кой е собственик на строежа и съответно до тези лица да се отправи или разпореждането за поправянето на строежа или разпореждането за саниране на сградата. В случая има сместване на задълженията на собственика и строителя, както и несъобразяване кога същите се отнасят до строеж и кога са по отношение на готов обект.

Следователно- съдът намира, че не е задължително формата на писменото нареждане във връзка с чл.232, ал.5 т.1 от ЗУТ да бъде заповед, но следва задължително същото да бъде мотивирано т.е. да се опише строежа /което може да се извърши само, ако има предварително съставен протокол от проверка на място/, да се констатира, че целият или част от него трябва да се поправи и на следващо място в съдебната фаза по оспорването на това разпореждане /чието неизпълнение ще доведе до налагане на глоба от 1000 до 5000лв./ ответникът да докаже съобразно доказателствената си тежест по чл.170, ал.1 от АПК всеки един факт включително своята компетентност да издава подобни нареждания.

Конкретно се възприемат доводите на първия жалбоподател за нищожност на оспорения акт, тъй като ответникът не доказва компетентността си, поради което писмото следва да се обяви за нищожно.

Останалите доводи за това кой следва да отговаря са неотносими по делото, от чиито доказателства се установява, че между строителят [фирма] и собствениците е имало спорове вкл. първият видно от решение от 07.05.2008г. по гр.дело №20312/2004г. на СРС е осъден да предаде владението върху сградата.

Водим съдът

РЕШИ:

По жалба №1 на В. К. А., както и по жалба №2 на Т. Б. В., Л. Б. В., М. Ж. Г., Г. Д. Г. и Р. С. И.

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТ на писмо към преписка РД-94 -00-81 от 28.10.2010г. на Кмета на район „С.”.

Решението е постановено при заинтересовани страни [фирма], И. Г. С., Л. Г. Л., А. Й. Б., Н. Я. П., Т. П. Д., И. П. И., Х. Т. П., С. Ф. Д., Е. Й. Д., Б. Х. Д., П. А. Д., А. К. А., Н. Х. Д., В. П. П. и Л. А. Д..

Решението на основание чл.215, ал.7 ЗУТ е окончателно.Преписи за сведения на жалбоподателите и ответника.

Съдия: